

вали ескимоситѣ, откъсвали парче отъ месо и го изяждали. На една страна седѣла стара бабичка съ рошави бѣли коси, голи крака и ръце и съшивала кожи. При нея лежалъ синътъ ѝ, стопанина на колибата, който станалъ, щомъ влѣзълъ посетителя. Въ дъното на колибата млада жена, почти съблѣчена, кърмила дете, което било съвсемъ голо. Като видѣла госта, тя бърже се наметнала съ нѣкаква кожа. Въ стаята било тъмно. Две блюда съ вонеща тюленова масъ освѣтявали колибата. По стѣнитѣ били окачени харпуни, стрели и кожени вързопи. Други предмети се търкаляли по пода заедно съ остатъци отъ храна и смѣтъ.

Жилището нѣмало ни една дупка, презъ която да излиза лампения пушекъ и която да служи за провѣтряване. При входа имало едно малко прозорче, презъ което прониквало слаба свѣтлина. Пътникътъ, като постоялъ малко въ тази смрадна атмосфера, почувствувалъ, че се задушава: пушекътъ прониквалъ въ гърлото, носа и очитѣ му, но той се мъчелъ да скрие мъчението си. На излизане стопанинътъ протегналъ къмъ него своята кална ржка, за да си вземе сбогомъ, и гостътъ, за да не се изцапа, смъкналъ въ ржката му кърпата си за носъ, само да не го хвани за ржката.

Главното занятие на ескимоса е рибарството и ловджийството. Отъ плавака, изхвърленъ отъ морето, отъ жбитѣ на моржа, отъ коститѣ на кита, отъ рогата на нарвала ескимоситѣ си правятъ лодки, стрели, лжкове, остри кокалени ножове, гребла за риене на снѣга, копия, харпуни съ шипове, които се забиватъ въ месата на раненото животно и други уреди.

Лодката на ескимоса е най-интересното му издѣлие. Има два вида лодки. Еднитѣ сж дълги